

Trampolí

Les tonteries et començaran a relliscar una mica i aprendràs a dir que no si no en tens ganes

Foto: Giorgio Raffaelli

Avui en fas tretze. Els tretze són importants. El teu primer dia realment públic, potser.

Així comença un dels meus contes preferits d'en Foster Wallace, però tu no saps qui és en Foster Wallace ni has llegit aquest conte, perquè llegeixes poc o res. És només una de les moltes coses que ens fan diferents. A tu t'agrada conduir, a mi no. A tu t'agrada passar-te setmanes tota sola en països recòndits i a mi no em fa una il·lusió especial. A tu t'agraden els pobles petits i jo, de moment, no sabria viure enlloc que no fos la ciutat.

Però avui en fas trenta-tres i jo penso en aquest conte i en l'adolescent que, a vista d'ocell, és a punt de llançar-se a la piscina, perquè els trenta-tres són importants. L'edat de Crist, que diuen les àvies. La darrera edat de Crist, penso jo. L'edat de la il·luminació, diuen alguns. L'edat, penso jo, en què vaig començar a aprendre de debò algunes coses importants.

Trenta-tres també són les revolucions a què giren els discs. El canal de la tele on jo mirava els videoclips mentre tu em reclamaves el comandament per veure els dibuixos. El codi telefònic internacional de França, les vèrtebres de la columna. Aquesta t'agradarà: el fetus comença a somiar, dins el ventre de la mare, a partir de la setmana trenta-tres.

De manera que, com que els trenta-tres són importants, he anat a Can Vives a comprar un Stromboli, aquest pastís amb nom d'illa i de pel·lícula neorealista que possiblement sigui l'única cosa de Barcelona que t'agrada sense reserves, per clavar-hi dos tresos i que puguis demanar un desig. Un desig que ja has après que potser no es compleix si tu no remes una mica. ?No fer res no canvia les coses. Fer coses canvia les coses?. Aquesta la saps, que la va dir el Dr. House, no és de cap llibre.

Si em deixes, seré una mica com la noia de l'anunci de lleixiu, que et ve a explicar coses. No crec que et sorprenguin, però ja veuràs que els propers tres anys et passaran molt ràpid. Trobaràs les coses que t'agraden de debò. T'agradaràs tu mateixa, de debò. Les tonteries et començaran a relliscar una mica i aprendràs a dir que no si no en tens ganes i a demanar allò que et ve de gust sense avergonyir-te'n. Et diria que també veuràs que et costa més aprimar-te quan agafes un parell de quilets, però tu vas heretar la genètica del pare, de manera que no crec que tinguis gaires problemes, amb això. Què més? Ah, sí, una d'important: No et farà res no caure bé a tothom, ni et sabrà greu que algú parli malament de tu, perquè aprendràs que allò realment important és la gent que t'envolta, no els satèl·lits que no t'aporten res. I prou feina tindràs a trobar temps per dedicar estones a aquells que t'estimes com per dedicar esforços inútils.

No ens assemblem gens, tu i jo. Diuen que en algun gest de la cara i en la mirada. Quin sentit té, doncs, que jo m'avanci al que et passarà, em preguntaràs, amb certa raó? Doncs mira, perquè tu no llegeixes gens i cantes cançons de Frozen quan neva, i t'agrada fer el ruc i els collarets grans, que ets una mica hippie. Però malgrat totes les nostres divergències, ens han educat per ser persones nobles, amables i tenaces. És per això que sé que anirà més o menys així. Sé que els propers tres anys aprendràs coses.

El trampolí assentirà i tu t'enlairaràs, i els ulls de pell miraran guerxament al cel empastifat de núvols sense veure-s'hi, la llum foradada es buidarà rere la pedra cantelluda que és per sempre. Que és per sempre. Trepitja la pell i desapareix.

Hola.